

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z wniosku R.G.

o wyłączenie sędziego Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

X. Y. od orzekania w sprawie o sygn. VI K 886/25,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2026 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 grudnia 2025 r. Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu wniosek oskarżonego R.G. z 30 października 2025 r. o wyłączenie sędziów Wydziału VI Karnego Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu: X. Y. oraz X.1 Y.1, X.2 Y.2, X.3 Y.3, X.4 Y.4, X.5 Y.5 i X.6 Y.6 od orzekania w sprawie VI K 886/25. Wniosek został przekazany Sądowi Najwyższemu, jako sformułowany w oparciu o art. 26 § 2 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: u.SN) i dodatkowo uzupełniony został wnioskiem o wyznaczenie sądu równorzędnego w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył co następuje

Na mocy art. 26 § 2 u.SN do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w Sądzie Najwyższym należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Ustawodawca powierzył Sądowi Najwyższemu rozpoznawanie określonej kategorii wniosków lub oświadczeń formułowanych w toku spraw rozpatrywanych przez sądy, a jednocześnie ograniczył zakres kognicji Sądu Najwyższego do takich, które zawierają konkretny rodzaj zarzutów, tj. zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Stąd ocena wniosku o wyłączenie sędziego, musi wiązać się z ustaleniem „czy wniosek ten zawiera konkretny zarzut braku niezawisłości sędziowskiej. Chodzi tu o wykazanie istnienia takiej przeszkody odnoszącej się do sprawowanego urzędu, która wyłączałaby możliwość zachowania przez sędziego standardu orzekania w sposób niezawisły” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2020 r., I NWW 2/20).

Wnioskodawca nie przywołuje takich okoliczności. Opiera swój wniosek na fakcie złożenia przez sędziów, od wyłączenia których dąży, oświadczeń w trybie art. 41 § 1 w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w innej sprawie (III Kp 308/21) w czerwcu 2021 r. Oświadczenia te złożone zostały w sprawie, która toczyła się w wyniku zawiadomienia wnioskodawcy o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez sędziów sądu, w którym sędziowie składający oświadczenie orzekają. W sytuacji takiej, mogła u postronnych obserwatorów zaistnieć uzasadniona wątpliwość co do bezstronności (ale już nie co do niezawisłości) sędziów składających oświadczenia. W sprawie niniejszej brak jest jednak analogicznego kontekstu. Fakt, że w sprawie, w której obecnie oskarżony wnioskodawca, występował jako osoba zawiadamiająca o możliwości popełnienia przestępstwa przez sędziów, których koledzy złożyli oświadczenia z wnioskami o wyłączenie od rozpoznawania tej sprawy, nie jest wystarczającą przesłanką formułowania względem tych sędziów zarzutów braku niezawisłości w sprawie niniejszej i w ogóle nie sposób tu doszukiwać się związków z niezawisłością sędziów. Dlatego wniosek nie mógł zostać uwzględniony. Jednocześnie oskarżony nie jest umocowany do wnioskowania o wyznaczenie sądu równorzędnego na mocy art. 37 k.p.k. W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji.

Aleksander Stępkowski

[K.O.]

[r.g.]